

ВЕДА НѢКОАСИ ДРЪГА КНИЖКА, КАКВАТО
 ДА БЫ МОЖИЛА, АКО НЕ СОВСѢМЪ ДА ПО-
 ГАСИ, А ЧТО ПО КРАЙНѢЙ МѢРѢ ДА ПОРАЗ-
 ХЛАДИ ОНОВА ѠЖИДАНИЕ, КОЕТО Ѡ РАЗ-
 ЛИЧНИ ѠБЪВЛЕНІАТА ЗАРАДИ НАПЕЧАТА-
 НИЕТО НА НОВЫАТЪ ЗАВѢТЪ СЪ Е РАЗГО-
 РЕЛО ВЪ БЛАГОЧЕСТИВЫТѢ ДЪШИ НА СІЧ-
 КИТѢ НАШИ ЕДИНОРОДНЫ (*) ЯЗЪ ЗА
 ДА

(*) Преди пѣть години единъ почтенный кѣ-
 пецъ, родомъ Болгаринъ, именемъ Петръ
 Сапѣновъ, веднъ сасъ покойнаго Преподѣ-
 наго Отца Серафима Бскизагарчанина, и
 той родомъ Болгаринъ, като са повѣдѣха
 Ѡ крайно дѣвородіе, оупразднѣхаса та пре-
 вѣдоха сичкіатъ новыи Завѣтъ на Болгар-
 скіатъ нашъ ѣзыкъ, и издадоха Ѡбѣвлѣніе за
 напечатаніе, но по какви Ѡвстоѣтельства не-
 знамъ, доро до сега тѣхніатъ трѣдъ са
 нахѣди іѣщи неизведенъ на свѣтъ.

Въ 1821. лѣто Руссійското Бислейское
 Ѡщество Ѡбѣви въ Ѡтчетатъ си на това
 лѣто, чи переводатъ на новыатъ Завѣтъ на
 Болгарскіатъ ѣзыкъ пріе край, и сасъ похва-
 лѣніе камто Перевѣдчикатъ са Ѡбѣща да со-
 дѣйствѣва веднъ сасъ дѣховнытѣ Отцы на-
 шегъ народа, за да са превѣдѣ и вѣтхіатъ
 Завѣтъ на природніатъ нашъ ѣзыкъ. Я въ
 1823. лѣто Ѡбѣви Ѡтчетатъ на речѣнното Ѡе-
 щество, чи вѣче переводатъ са пріе къ напе-
 чатанію пѣть тыщъ Бкземеларѣвъ, зара-